

Dragoste în fân

Adrian Păunescu

Să mergem amândoi la strâns de fân
Și soarele să ne lucească-n coasă,
Din când în când în urmă să-ți rămân
Ca să te văd aprinsă și frumoasă.

Pe fondul verde să te decupezi
În felul nimfei cu picioare brune
Și-n patima magneticei amiezi
Eu să îmbrățișez ce nu pot spune.

Acolo unde nu mai e cuvânt
Și sângele începe brusc să fiarbă
Să cad asupra ta ca trunchiul frânt
Și-n dragoste să ne-mbrăcăm în iarbă.

Și să miroși a sare și-a trifoi
Și să te-ntorc în paza umbrei mele
Și să simțim tot cerul peste noi
Și gărgărițe clinchetind pe piele.

Și leneși scuturându-ne de fan
Să trăncănim un soi de amănunte
Din cele ce pe buze mai rămân
Când se arată ploaia dinspre munte.

Și să uităm de noi într-adevar
De forma noastră peste clai rămasă
Și tu să-ți aranjezi zburlitul par
Privindu-te în luciul blând de coasă.